

Een woord bij de derde zondag door het jaar (B)

Goede mensen,

Jonas, Pieter, Andres, Jaak en Joanna

namen die perfect kunnen voorkomen op een lijst voor de vormselcatechese of voor de eerste communie. Namen van jonge mensen, mensen van vlees en bloed

die aangesproken worden om de wereld te veranderen.

Je bent jong en je wilt wat – dromen over een toekomst

met als onderliggend verlangen om iets te betekenen voor anderen, om er te 'zijn' als het er op aankomt.

Vandaag beseffen we méér dan ooit dat we elkaar nodig hebben wereldwijd, dat mensen er moeten zijn voor elkaar.

Al is het gewoon al door in samen gedragen verantwoordelijkheid een coronavirus de kop in te drukken.

Door er voor te zorgen dat het vaccin beschikbaar wordt voor 'gans' de wereldbevolking, arm en rijk!

“Bekeer u!” zegt Jezus, “en geloof in de goede boodschap”.

Dit is de rode draad die loopt doorheen zijn hele optreden in Galilea.

Hij kon dit immense werk niet alleen aan.

Hij riep mensen, één voor één, hij riep ze bij hun naam.

Pieter, Joanna, Andres, kom en volg mij...

ik zal jullie tot vissers van mensen maken.

En zo zijn er hem gedurende die tweeduizend jaar talloze mensen gevolgd.

Niet altijd op een spectaculaire wijze, maar gewoon door 'mens' te zijn en op die manier te beantwoorden aan het appél van de Schepper.

Men kan de kerk veel verwijten en haar fouten aanwrijven die ze in het verleden gemaakt heeft,

maar feit is dat zij altijd

een enorme reserve aan edelmoedigheid heeft voortgebracht,

in alle tijden, tot op vandaag, bij ons en in de vreemde,

tot aan de grenzen der aarde,

in onbaatzuchtige zorg en dienstbetoon aan de minsten der mensen.

Het beschavingswerk van de kerk door de eeuwen heen is niet te schatten.

“Ik zal u vissers van mensen maken”

Die roep wordt vandaag nog altijd beantwoord, zelfs meer en meer.

Ik wil hier echt niet veel over mezelf praten, maar toch even dit.

Ik kreeg vorige week een brief in mijn bus
– een brief is vandaag de dag heel zeldzaam –.

Het was een brief van een religieuze uit Kortemark.

Als jong meisje was ze bevriend met mijn oudere zus en kwam zo wel eens over de vloer bij ons thuis.

Als toeschouwer heeft zij toen dingen opgemerkt waarvan ik mij niet zo bewust ben.

Ik licht een tipje van de sluier op uit de brief die zij mij schrijft op 4 januari 2021.

“Als je klein was en toen wij bij u thuis kwamen toonde uw moeder het altaar met de kaarsen en de stoelen die gereed stonden om de Mis op te dragen. Uw mama zei dan: “Je mag daar niet aankomen, dat staat gereed voor Willy. Schoon is dat om er op terug te komen en een blije lach komt over mij.”

Ik ging zo op in de ernst van het spel dat ik mij er niet bewust van was dat anderen dit met zoveel eerbied en respect benaderden.

Het maakt me nu blij te weten dat mijn mama mij daarin zo tot steun is geweest.

Ik was toen nog te jong om te denken dat ik een soort ‘mensenvisser’ zou worden.

Maar het liturgische spel heeft mij altijd sterk geboeid, vanbinnen en van buiten.

Ook de aandacht voor de zwakkere in de groep riep mij op om iets te doen.

De momenten dat je je goed voelt, stel je bijna altijd pas achteraf vast, want dan is de toeschouwer, die zich ergens binnenin ophoudt, weer terug.

Overgave aan wat je doet, maakt dat het als het ware stil is binnenin.

Niet omdat je niets denkt, maar omdat je niet naar jezelf kijkt.

In de stilte gebeuren de diepste dingen.

Het blijkt een hele opgave om alle gedachten eens even ter zijde te schuiven om plaats te maken voor stilte – waar je tot je ‘zelf’ komt.

Ik ben ervan overtuigd dat heel veel jongeren vandaag nadenken, een poging doen om hun diepe ‘zelf’ te ontdekken

om zo op het spoor te komen wat het ‘Leven’ – de ‘Levende’ – van hen verwacht.

Het is een eigentijdse manier om het verhaal van de ‘mensenvisser’ nieuw leven in te blazen.

Het is een manier ook om die schitterende eerste lezing te actualiseren.

Jonas had een niet zo coole boodschap te brengen aan de Ninevitten:
“Als je zo verder doet, dan wordt de hele stad Ninive met de grond gelijk gemaakt”.

Het lijkt wel een zin gegrepen uit het journaal van eergisteren!

Het ogenblik is daar dat de verschillende Christelijke kerken de handen in elkaar moeten slaan om in deze moderne (wereld) stad ‘Ninive’ de goede boodschap van de Heer te laten klinken.

Niet fanatiek, maar uitnodigend en tegelijk omarmen al wie gekwetst is door het leven.

Dat wij op onze manier mogen zijn zoals Jonas, Pieter, Joanna en Andres...
Zij het nu binnen of buiten het kerkverband – jonge mensen mogen zoeken naar moderne vormen van ‘mensenvisser’ worden.

Het is wellicht de betekenis van dit evangelie om de diepere zin van elke dienst aan de medemens aan te duiden.
Of men het zo aanvoelt of niet, het is meewerken aan Gods droom over mens en wereld.

Een schitterende zondag toegewenst aan u allen
met Gods zegen, hij die is Vader, Zoon en Heilige Geest.

Priester Willy

